

Meditationspredikan vid Jesu grav, Långfredag.

Från fönstret i mitt föräldrahem såg jag var dag människor på väg till och från kyrkogården. De stannade en stund vid sin älskades grav. Jag såg händer, som plockade bort förvissnade blommor och blad. Jag såg darrande händer som rörde jorden på ett barns grav. Jag såg smekande händer. Jag såg alla slags händer som uttryckte kärlek, saknad och tacksamhet. De rörde jorden på sina käras gravar.

Vi skall nu i våra tankar till en grav. Om du vill får du gärna sluta dina ögon. Här vilar han som gick in i våra och alla människors liv och död.

Här sitter redan Maria från Magdala och den andra Maria. Här sitter människor från gångna tider. Hit kommer många av våra medresenärer på vandringen till det förlovade landet. Kärleken till honom som vilar i graven förenar oss.

Vi befinner oss i en örtagård, i en dalsänka nedanför Golgatakulle. Vi sitter utanför en klippgrav. Det är märkligt att Jesus fick sitt vilorum här.

Josef från Arimataia hade dykt upp i skymningen. ”Han tog mod till sig,” säger evangelisten Markus. Evangelisten Johannes säger att också Nikodemos var med. Dessa två var Jesu lärjungar, fast i hemlighet av rädsla för Judarna. När Jesus dött på korset och de andra lärjungarna flytt, då dyker dessa två upp. De måste helt enkelt träda fram, sedan får folk säga och göra som de vill. Underligt vilken makt Jesus kan ha över människor, även död, hängande på korset.

Så ordnar då Josef och Nikodemos med Jesu begravning.

Jag kan höra det tunga dånet, när den stora tunga kvarnstensformade stenen rasslar i sin ränna för ingången till graven. Dånet skär genom märm och ben. Det drar och sliter i mina nerver, som när mulden faller på kistan, som tagit allt ifrån mig. Sen blir det tyst. Nu är det slut.

Vid en begravningsgudstjänst brukar det vara ett griftetal. Förr berättade man om den avlidnes liv. Hur hade Jesu liv varit?

Han föddes i en liten by som skulle ha förblivit fullständigt okänd för oss och hela världen om inte han hade blivit född där.

Hans föräldrar var inte rika. Pappan var en snickare.
Han reste aldrig mer än tjugo mil från sin födelseplats.
Han blev aldrig någon makthavare. En gång var han inne i ett palats, men då hade han släpats dit som en fånge.
Han blev aldrig vald till någon förtroendepost.
När andra ville förändra uppifrån genom att gå till de mest inflytelserika i samhället, då gjorde han tvärtom.
Han var - annorlunda.
Han berömde inte de framgångsrika eller dem som ansågs fromma och duktiga. Istället höll han fram ett litet barn, som inte utträttat något märkligt. Barnet, sade han, skulle vara allas föredöme.
Han skrev aldrig någon bok. Han var på många sätt helt annorlunda än vi.
Han ägde endast kläderna på kroppen. Han var tvungen att låna en åsna för att rida in i Jerusalem. Han var tvungen att låna ett rum för att fira nattvarden. Han var tvungen att låna en annan mans styrka för att få korset upp på kullen. Han var tvungen - till och med i döden - att låna en grav.

Från hans avrättning fanns inget Tv-repotage - ingen proteststorm runt om i världen, inga löpsedlar -ingenting. Hans vänner gömde sig undan.

Underligt att vi är här vid hans grav i dag. Underligt att miljoner människor runt om i världen samlas vid hans grav i dag.

Vilken kraft har fört alla dessa människor hit?

Ja - varför går man till en grav? Är det inte för att vara nära den man älskar? Det är kärlekens makt som har fört alla dessa människor hit idag. Vi är här för att Jesus är oss kär. För att vi älskar honom, därför samlas vi vid hans grav.

Jag ser så tydligt att här utanför Kristi grav verkar det inte spela så stor roll vilken kyrka eller vilket kyrkosamfund vi tillhör. Kärleken förenar oss. Hans kärlek till oss och vår kärlek till honom. Bruden söker sig till brudgummens grav.

Detta är inte slutet, tänker bruden. *"I graven läggs till sist min kropp, men det kan ej slå ned mitt hopp. För graven är jag inte rädd, ty graven var en gång din bädd."* så sjunger vi vid vår Frälsares grav och psalmsången blir allt starkare, till och med starkare än rasslet, när stenblocket i sin ränna rullar för ingången till graven; starkare än dunsten, när mullen faller på kistan, där min älskade vilar. Starkare än

dunsten på min egen kista. Vår psalmsång fortsätter: ”*Se gravens mörka port blir ljus, en ingång till vår Faders hus.*”

Så reser sig människorna vid graven. Det är dags att gå. Stegen är inte så tunga som man skulle kunna tro. De vet att de aldrig behöver vara ensamma - aldrig mer - även i den totala hjälplösheten - även i den absoluta ensamheten - även i graven - även där är han - Jesus - den Allsmäktige – vår Frälsare.